

CASSANDRA CLARE
MAUREEN JOHNSON

B A N E K R Ó N I K Á K

Második könyv

A szökevény királyné

1791. június

MAGNUS MINDIG SZERETTE PÁRIZS ILLATÁT a nyári reggeleken. Ez igen meglepő volt, mivel a nyári reggeleken Párizsban egész délután a napon heverő sajt, a különféle halak és kevésbé kívánatos belsőségeik szaga keveredett egymással. Nem is szólva az emberekről, meg mindazon dolgoknak a bűzéről, amit az emberek állítottak elő (nem a művészet vagy a kultúra termékeiről volna itt szó, hanem olyasféle alapvetőbb dolgokról, amiket vödörben szokás kilötytyinteni az ablakon). Ezeket a szagokat azonban az utcáról utcára, épületről épületre változó másféle kipárolgások ellensúlyozták. Az egyik pékségből kiáramló illatos felhőt a szomszéd kert gardéniáinak könnyedsége követte, ami aztán egy vágóhíd véres vastól sűrű bűzének adta át a helyét. Párizsra mindent rá lehetett fogni, csak azt nem, hogy nem élő

– a Szajna hatalmas artériaként lüktetett, a szélesebb utcák ereként futottak szerteszét, hogy aztán apró sikátorokká szűküljenek... És minden lépésnyi helynek megvolt a maga jellegzetes szaga.

Az egész város az élet aromáját árasztotta magából – mindenféle fajta és forma életét.

Ráadásul ma valahogy erősebbnek tűntek a szagok. Magnus szokatlan útvonalat választott, olyat, amelyik Párizs barátságaltalább környékein vezetett keresztül. Az úttest itt nem volt olyan sima, és döcögő kabrioletjében iszonyatos hőség uralkodott. Magnus feltámasztotta egyik meseszép kínai legyezőjét, amely most minden különösebb eredmény nélkül csapkodott előtte, alig-alig kavarva meg a levegőt. Ha teljesen őszinte akart lenni magával (ami nem állt szándékában), akkor be kellett vallania, hogy túl meleg volt a kék és rózsaszín csíkos, taftból és szaténból varrt új kabátjához, meg a hímzett madarakkal és kerubokkal díszített selyemmellényéhez. A keményített gallér, a paróka, a selyemricsesz, a gyönyörű, finom citromsárgában pompázó új kesztyű... Mind egy kissé melegnek bizonyult.

Azért ha az embernek alkalmá adódott mesésen festeni, kötelessége volt élni vele. Az ember vagy mindent viseljen, vagy egyáltalán semmit.

Hátradólt az ülésen, és büszkén megbékélt az izzadsággal. Örült, hogy az elvei szerint él – olyan elvek szerint, amelyeket a párizsiak szívesen öleltek a keblükre. Ebben a városban az emberek mindig a legújabb divatot követték. A miniatűr hajókkal

díszített parókák a plafonig értek, a selymeket szemkápráztató minták díszítették, a férfiak és a nők fehérre mázolt arcukra élénk piros foltokat festettek, ajkukat szépségtapaszokkal tették csábo-sabbá, elképesztő szabású és színű ruhákat öltöttek magukra...

Ha Párizsban az embernek macskaszeme volt (mint Magnusnak), bátran mondhatta, hogy ez a legújabb divat. Egy ilyen világban rengeteg munka akadt egy vállalkozó kedvű boszorkánymester számára. Az arisztokrácia imádta a varázslatot, és szívesen áldozott is rá. Fizettek érte, hogy szerencsájük legyen a fáraóasztalnál. Fizettek érte, hogy a majmaik beszélni tudjanak, hogy a madaraik a kedvenc operaáriájukat énekeljék, hogy a gyémántjaik különböző színekben ragyogjanak. Azt akarták, hogy szív, pezsgőspohár meg csillag alakú szépségfoltok jelenjenek meg hirtelen az arcukon. Azzal akarták elkápráztatni a vendégeiket, hogy tűz lövell elő a szökőkútjaikból, és bármikor szívesen megnevettették ugyanezeket a vendégeket egy szobában saját lábán vándorló kanapéval is. Ami pedig a hálószobával kapcsolatos kívánságaikat illeti... Nos, azokról Magnus gondos feljegyzéseket vezetett. Az ügyfelek mindenestre nem szenvedtek hiányt képzelőerőben.

Egyszóval Párizs és a közeli királyi város, Versailles lakói a létező legdekadensebb emberek voltak, akikkel Magnus valaha találkozott, és ezért mélyesen tisztelte őket.

A forradalom persze nagyrészt véget vetett a jó világnak, amire Magnust nap mint nap emlékeztette valami; most is, amikor félrehúzta a kocszi kék selyemfüggönyét, kapott néhány szúrós

pillantást a kézikocsijukat toló vagy macskahúst áruló sans-culotte-októl.

Magnusnak volt egy lakása a Marais-ban, a Rue Barbette-en, az Hôtel de Soubise közelében, ahol nemrég elhunyt közeli barátja, Soubise herceg lakott. Bármikor szívesen látták a kúria kertjében, ahol akkor tehetett egy sétát a maga szórakoztatására, amikor csak akart. Ami azt illeti, számtalan nagyszerű épületbe térhetett be kedve szerint. Arisztokrata barátai meglehetősen bolondok voltak, de jobbára ártalmatlanok. Újabbban azonban könnyen bajba kerülhetett, ha a társaságukban mutatkozott. Néha még akkor is, ha egyáltalán csak meglátták. Többé nem volt üdvöztető gazdagnak lenni vagy jó kapcsolatokkal rendelkezni. A mosdatlan tömegek, a bűz forrásai átvették az uralmat Franciaország felett, és felforgattak mindent, ami mocsok lepte útjukba került.

Magnus vegyes érzelmeket táplált a forradalom iránt. Az emberek éhesek voltak, a kenyérért még mindig rengeteg pénzt kértek. Az sem segített, hogy amikor a királyné, Marie Antoinette meghallotta, hogy honfitársainak nem futja kenyérre, azt kérdezte, akkor miért nem esznek kalácsot helyette. A boszorkánymester szemében ésszerűnek tűnt, hogy az emberek kérhessenek és kapjanak is ételt, tűzifát meg az élethez alapvetően szükséges egyebeket. Mindig együtt érzett a szegényekkel és az elesettekkel. Mindeközben azonban soha korábban nem létezett az akkori francia viszonyokhoz fogható társadalom a maga szédítő magasságaival és túlzásaival. És bár Magnusnak tetszettek az izgalmas

fejlemények, azért szerette volna legalább nagyjából érteni, mi történik. Ezzel azonban nemigen dicsekedhetett. Senki nem volt vele igazán tisztában, ki irányítja az országot. A forradalmárok szüntelenül civakodtak, az alkotmányt csak írták, írták, de úgy tűnt, sosem készül el. A király és a királyné éltek, és állítólag még a hatalmukat is megőrizték valamelyest, de valójában a forradalmárok bábjai lettek. Időről időre gyilkosságok, gyújtogatások és összecsapások történtek a szabadság nevében. Párizsban olyan volt élni, mint egy löporos hordóban, amit számos másik löporos hordó tetejére pakoltak egy vakon hanykolódó hajó gyomrában.

Az embernek folyamatosan az volt az érzése, hogy a nép – a meghatározhatatlan nép – bármikor dönthet úgy, hogy végez mindenkivel, aki megengedhet magának egy kalapot.

Magnus felsóhajtott, hátradőlve elrejtőzött a vizlató szemek elől, és jázminillatú ruhát emelt az orra alá. Elég volt a bűzből meg az aggodalomból. Ment tovább, hogy láthasson egy ballont.

Magnus természetesen korábban is repült már. Többször keltett már életre különféle szőnyeget, és pihent meg vándormadarak hátán. Soha ezelőtt nem repült viszont emberi kéz által épített eszközön. A ballonozás új dolog volt, és őszintén szólva kissé ijesztő is. Egyszerűen a levegőbe emelkedni egy mesebeli tarka tákolmányban, miközben egész Párizs láthatja az embert...

Persze éppen ezért kellett kipróbálnia.

Amikor a hőlégballon-őrület majd' tíz évvel korábban először magával ragadta Párizst, Magnust nagyjából-egészből hidegen hagyta a dolog. A minap azonban, miután talán kicsivel több bort ivott a kelleténél, felnézett, és meglátta, amint egy égszín-kék, tojás alakú, arany csillagképekkel és címerliliomokkal díszített valami lebeg az égen, egyszerre elfogta a vágy, hogy beszálljon a kosárba, és átszálljon a város fölött. Hirtelen szeszély volt ez, és Magnus semminek sem tulajdonított nagyobb jelentőséget, mint a hirtelen szeszélyeknek. Még aznap sikerült rábukkannia az egyik Montgolfier fivére, és az illendőnél jóval több Lajos-aranyat fizetett neki egy egyszemélyes utazásért.

Most pedig, miközben úton volt, hogy a levegőbe emelkedjen ezen a forró délutánon, azon elmélkedett, valójában mennyi bort is ihatott meg aznap, amikor megszervezte magának a repülést.

Meglehetősen sok lehetett.

A kocsí végül megállt a Château de la Muette, egy valaha gyönyörű, mostanra azonban omladozó palota közelében. Magnus kilépett a párás délutánba, és besietett a parkba. Volt valami nyomasztó a levegőben, amitől a csodálatos ruhák súlyosan tapadtak a testére. Végigballagott az ösvényen, amíg a találkozóhelyhez nem ért, ahol a ballon és legénysége várt rá. Maga a ballon egyelőre leeresztve hevert a fűvön – a selyem gyönyörű volt, mint mindig, az összhatás végül azonban kevésbé nyugözte le Magnust, mint remélte. Ha belegondolt, neki azért szebb köntösesei voltak.

Az egyik Montgolfier (Magnus nem emlékezett rá, melyiket is fogadta fel) elvörösödve sietett felé.

– Monsieur Bane! Je suis désolé, monsieur, de az időjárás... Ma nem tesz a kedvünkre. Igen bosszantó. Villámlást láttam a távolban.

Amint kimondta ezeket a szavakat, máris mennydörgés moraja hallatszott a távolból. És az égnek valóban volt némi zöldes árnyalata.

– Ma nem lehet repülni. Talán holnap. Alain! A ballont! Mozgás, gyorsan!

Ezzel a ballont gyorsan feltekerték, és bevitték egy kis pavilonba.

Magnus csüggedten úgy döntött, sétál egyet a parkban, mielőtt rosszabbra fordul az idő. Az ember a legelbűvölőbb férfiakat és nőket láthatta itt – úgy tűnt, ez az a hely, ahová a párizsiak akkor jönnek, ha szerelmesek. A Bois de Boulogne valaha elzárt, erdős terület és park volt, időközben azonban megnyitották az emberek előtt, akik a gyönyörű földbe krumplit és más élelmiszereket ültettek cserébe. Arról nem is szólva, hogy gyapjúruhákat viseltek, és büszkén sans-culotte-oknak nevezték magukat, ami szó szerint azt jelenti, „térdradrág nélküli”. A munkásokéhoz hasonló hosszúnadrágokat hordtak, és elitélő pillantásokat vetettek Magnus finom térdradrágjára, a hozzá tökéletesen passzoló halványezüst harisnyájára meg a rózsaszínű csikra a kabátjában. Tényleg egyre nehezebb volt csodálatosnak lenni.

Aztán meg a parkból ezúttal különös módon hiányoztak a csinos, szerelemtől kába emberek. Nem látott mást, csak hosszúnadrágokat, hosszú pillantásokat és a legújabb forradalmi öreletről sugdolózó embereket. A nemesek feszültnek tűntek, és az ösvény talajára szegezték a tekintetüket, ahányszor csak a harmadik rend egyik tagja elhaladt mellettük.

Magnus valaki újat is látott, és egyáltalán nem örült neki. A feketebe öltözött Henri de Polignac sietett felé meglehetősen gyorsasággal. Henri félvérként Marcel Saint Cloud, a legerősebb párizsi vámpírklán fejének szolgálatában állt. Ezenkívül, mint a legtöbb alattvaló, ő is rettenetesen unalmas alak volt. Nem lehet egykönnyen beszélgetést folytatni olyasvalakivel, aki nem bír más felelni, mint hogy „a gazdám ezt mondta”, vagy „a gazdám azt mondta”. Folyton meghunyászkodtak, folyton ögyelegtek, várva, hogy megharapják őket. Magnus akaratlanul is elgondolkodott rajta, mit keres Henri a parkban nap közben – csak valami baljós ok lehetett a válasz. Vadászott. Verbuvált. Magnust bosszantotta.

– Monsieur Bane – szólt kurtán meghajolva.

– Henri.

– Rég találkoztunk.

– Ó – szólt könnyedén Magnus. – Meglehetősen elfoglalt voltam. Üzlet, tudod. Forradalom.

– Természetesen. De a gazdám is éppen a minap említette, milyen régen nem látta önt. Már azon gondolkodott, hogy talán felszívódott.

– Nem, nem – mondta Magnus. – Csak elfoglaltam magam.
– Ahogyan a gazdám is – bólintott torz mosollyal Henri. – Feltétlen el kell jönnie hozzánk. A gazdám bált rendez hétfő este. Nagyon megharagudna rám, ha nem hívnám meg önt.

– Valóban? – Magnus nyelt egyet, hogy megszabaduljon a hirtelen támadt keserű íztől a szájában.

– Valóban bizony.

Az ember nem utasíthatta vissza Saint Cloud meghívását. Akkor biztosan nem, ha továbbra is nyugodtan kívánt Párizsban élni. A vámpírok nagyon könnyen megsértődtek – és a párizsi vámpírok voltak a legrosszabbak mind közül.

– Természetesen – mondta a boszorkánymester, miközben csak azért, hogy csináljon valamit, lehámozta az egyik citromsárga kesztyűt a kezéről. – Természetesen. Örömmel elmegyek. Igazán örömmel.

– Megmondom a gazdámnak, hogy ön is a vendégünk lesz – felelte Henri.

Az első esőcseppek súlyosan koppantak Magnus finom kabátján, így legalább gyorsan elköszönhetett. Miközben átsietett a gyepen, felemelte a kezét; szétnyitott ujjai között kék szikrák cikáztak. Többé nem érte az eső, a cseppek legördültek a feje fölé varázsolt láthatatlan tetőről.

Párizs. Néha olyan problémás tudott lenni. Úgy áthatotta a politika. (Ó, a cipője... a cipője! Miért kellett éppen a kunkorodó orrú selyemcipőjét felvennie? Tudta, hogy a parkba jön. De új volt, csinos, és Jacques készítette a Rue de Balais-n. Nem lehetett

neki ellenállni.) Talán jelen körülmények között jobban tenné, ha visszavonulna egy egyszerű helyre. London mindig kiváló menedéket biztosított. Nem számított ugyan divatosnak, de megvolt a maga bája. Vagy elmehetne az Alpokba...

Igen, szerette a tiszta, friss levegőt. Bolondozhatna a havasi-gyopár-mezőkön, és kiélvezhetné Schiznach-Bad termálfürdőit. Vagy messzebbre is elutazhatna. Voltaképpen réges-régen nem járt Indiában.

És sosem tudott ellenállni Peru örömeinek...

Talán az lesz a legjobb, ha Párizsban marad.

Éppen akkor szállt be a kabrioletbe, amikor igazán leszakadt az ég, és az eső olyan hangosan kezdett dobolni a tetőn, hogy Magnus már a saját gondolatait sem hallotta. A ballonkészítő segédei kapkodva takarták le az alkalmatosságokat, az emberek a fák alatt kerestek menedéket. A virágok mintha kivirultak volna a locsogó esőtől. Magnus mélyet szívott a párizsi levegőből, amit annyira szeretett.

Ahogy elhajtottak, egy krumpli találta el a kocsni oldalát.

A nap hátralévő részét elmosta az eső. Egy lehetőség maradt: hosszú, hűsítő fürdő egy csésze forró lapszang szucsonggal. Magnus úgy tervezte, hogy az ablaknál áztatja magát, amíg a füstös ízű teát issza, és azt figyelni, hogyan önti el Párizst az eső. Aztán hátradől, és a *Le Pied de Fanchette*-tet meg Shakespeare-t olvassa

pár órán keresztül. Aztán iszik egy korty ibolyás pezsgőt, majd rászán egy-két órácskát, hogy felöltözzön az operába.

– Marie! – kiáltotta, amikor belépett a házba. – Fürdő!

Személyzet gyanánt egy idős párt alkalmazott: Marie-t és Claude-ot. Rendkívül jól végezték a dolgukat, és a párizsi szolgálatban töltött évek megtanították rá őket, hogy semmin se lepődjenek meg.

A számos hely közül, ahol lakott, Magnus a párizsi házát találta az egyik legkellemesebbnek. Persze akadtak természetes szépséggel sokkal inkább megáldott környékek – Párizsnak azonban volt valamiféle természetellenes szépsége, amit valahogy jobban lehetett szeretni. A házban minden örömet szerzett neki. A sárga, rózsaszín, ezüst és kék selyemtapéta, az aranynak ható rézasztalok, az aranyozott fából készült karosszékek, az órák, a tükrök, a porcelánok... Minden lépés, amivel beljebb került a házban, mialatt a szalon felé tartott, arra emlékeztette, mennyire jó is ez a hely.

Sok alvilági távol tartotta magát Párizstól. Vidéken rengeteg volt a vérfarkas, és minden erdős szurdokban tündérek rejtőztek, de Párizs a vámpírok birodalmának számított. Tulajdonképpen így is volt ez természetes. A vámpírok udvari lények voltak, sápadtak és elegánsak. A sötétséget és a földi gyönyöröket kedvelték. Hipnotikus tekintetük sok nemesembert elvarázsolt. És semmi sem volt olyan örömteli, dekadens és veszélyes, mint ha valaki megengedte egy vámpírnak, hogy igyon a vérből.

Az 1787-es nagy vámpírőrület idején kicsit azért elszaladt a ló a párizsiakkal. Akkor kezdődött a vérbálok időszaka. Számos

gyerek eltűnt, sok fiatal pedig szemében az alattvalók üres tekintetével került elő. Mint Henri és a nővére, Brigitte. Polignac herceg unokaöccse és unokahúga voltak, Franciaország valaha volt egyik legnagyobb családjának tagjai. Most pedig Saint Clouddal éltek, és minden kívánságát teljesítették. Márpedig Saint Cloudnak igencsak különös kívánságai tudtak lenni. Magnus maga sem bánt némi dekadenciát – Saint Cloud azonban gonosz volt. Klasszikus, valódi gonosz a legódivatúbb fajtából. A párizsi intézet árnyvadászainak láthatólag nem sok beleszólásuk volt az eseményekbe, valószínűleg mert a város rengeteg alkalmas búvóhelyet kínált. Nagyon könnyű volt elkapni valakit, és lerángatni a város alatt hosszú mérföldeken át húzódó katakombákba. Saint Cloudnak magas helyeken és a mélyben is akadtak barátai, ezért rendkívül nehéz lett volna bármit is kezdeni vele.

Magnus minden tőle telhetőt megtett, hogy kerülje a párizsi és a versailles-i udvar környékén feltűnő vámpírokat. Soha semmi jó nem származott a velük való találkozásokból.

Hirtelen megelégette nyomasztó gondolatait. Ideje fürödni, Marie már készítette is a vizet. Magnus nagy kádat tartott a főszalonban közvetlenül az ablak mellett, hogy fürdés közben figyelhesse az utcát. Amikor elkészült a víz, alámerült és olvasni kezdett. Úgy egy órával később ledobta a könyvet a földre, és az égen úszó felhőket kezdte figyelni, miközben Kleopátra történetén merengett, aki feloldott egy felbecsülhetetlen értékű gyöngyöt egy pohár borban.

Kopogtattak az ajtón. Claude lépett be.

– Látogatója érkezett, Monsieur Bane.

Claude rég megtanulta, hogy Magnus üzletfeleinek neve felől nem érdemes érdeklődni.

– Jól van – sóhajtotta a boszorkánymester. – Vezesse be.

– Az úr fürdés közben kívánja fogadni a vendéget?

– Az úr fontolóra vette, hogy így tesz. – Magnus még mélyebbet sóhajtott. Bosszantó volt, de ragaszkodnia kellett a hivatalos megjelenéshez. Vízről csöpögve kilépett a kádból, és magára öltötte selyemköntösét, aminek a hátát egy hímzett páva díszítette. Ingerülten levetette magát egy székre az ablak mellett.

– Claude! – kiáltotta. – Most már beküldheti.

Egy pillanattal később ismét kinyílt az ajtó, és egy fekete hajú, kék szemű, igen vonzó férfi lépett be rajta. Ruhái ránézésre is kiváló minőségűek voltak, és a szabásuk sem hagyott kívánnivalót maga után. Magnus egyáltalán nem bánta volna, ha ilyesmi gyakrabban történik meg. Milyen nagyvonalú tudott lenni az univerzum, ha úgy tartotta kedve! Miután megtagadta tőle a repülést a ballonnal, és egy igen kínos találkozást hozott össze Henrival, ezzel kárpótolta.

– Ön Monsieur Magnus Bane – jelentette ki magabiztosan a férfi. Magnust általában könnyen felismerték. Ritkák voltak a magas, aranybarna bőrű, macskaszemű férfiak.

– Az vagyok – bólított a boszorkánymester.

A nemesek közül, akikkel Magnus találkozott, sokan a szórazottság energiáját árasztották magukból. Látszott rajtuk, hogy

soha életükben nem kellett fontos dolgokkal foglalkozniuk. Ez az ember más volt. Feszesen kihúzta magát, és sütött róla a céltudatosság. Ráadásul enyhe akcentussal beszélte a franciát, amit Magnus nem tudott azonnal hová tenni.

– Meglehetősen sürgős ügyben kell beszélnem önnel. Általában nem fordulnék... Nos...

Magnus jól ismerte ezt a bizonytalanságot. Bizony emberek feszültek lettek a boszorkánymesterek jelenlétében.

– Ön kényelmetlenül érzi magát, monsieur – mosolyodott el.
– Engedje meg, hogy segítsek, meglehetősen jól értek az ilyesmihez. Kérem, foglaljon helyet, és fogyasszon pezsgőt.

– Szívesebben állok, monsieur.

– Ahogy óhajtja. Lenne oly kedves, és elárulná a nevét?

– Axel von Fersen gróf vagyok.

Egy gróf! És Axelnak hívják! Katonaember! Fekete hajú és kék szemű! Ráadásul szorult helyzetbe került! Ó, az univerzum túlszárnyalta önmagát. Megérdemelne egy csokor virágot.

– Monsieur Bane, hallottam a képességeiről. Nem tudom, elhiggyem-e, amit hallottam, de racionális, intelligens és értelmes emberek esküdtek meg rá, hogy ön számomra felfoghatatlan csodákat lenne képes produkálni.

Magnus álszerényen tárta szét a karját.

– Minden igaz – felelte.

– Azt mondják, meg tudja változtatni egy ember külsejét valamiféle... bűvésztürrrel.

Magnus elengedte a sértést a füle mellett.

– Monsieur – folytatta von Fersen –, mi a véleménye a forradalomról?

– A forradalom így is, úgy is megtörténik, függetlenül attól, mit gondolok róla – felelte Magnus hűvösen. – Nem Franciaország fia vagyok, így nem merészelek véleményt nyilvánítani arról, hogyan rendezi a dolgait ez a nemzet.

– Magam sem vagyok francia. Svédországból jöttem. Mindazonáltal van véleményem, nagyon is határozott véleményem...

Magnusnak tetszett, ahogy von Fersen a nagyon is határozott véleményéről beszélt. Borzasztóan tetszett neki.

– Azért jöttem el ide, mert nincs más választásom, és mert ön az egyetlen, aki segíthet. Azzal, hogy ellátogattam önhöz, és elmondom azt, amit hamarosan hallani fog tőlem, a kezébe adom a sorsomat, valamint a magaménál jóval értékesebb életet is kockára teszek. Ámbár nem vakon cselekszem. Sok mindent kiderítettem önről, Monsieur Bane. Tudom, hogy számos arisztokrata barátja van. Tudom, hogy hat éve él Párizsban, népszerű és közsímet. És azt mondják önről, állja a szavát. Állja a szavát, monsieur?

– Az az éppen aktuális szótól függ – felelte Magnus. – Annyi gyönyörű szó van a világban...

A boszorkánymester némán átkozta magát, amiért olyan keveset tudott svédül. Akkor elsüthetett volna még egy szellemes megjegyzést. Igyekezett minden létező nyelven elsajátítani a csábításhoz szükséges kifejezéseket, de svédül soha nem kellett mást mondania, mint hogy „mást is lehet önöknél kapni ecetes halon

kívül?”, illetve hogy „ha bebugyolálsz néhány szőrmébe, leszek a te kis macikád”.

Von Fersen láthatóan erőt gyűjtött, mielőtt újra megszólalt.

– Meg kell mentenie a királyt és a királynét. Önön áll vagy bukik a francia királyi család sorsa.

Nocsak! Ez mindenképpen váratlan fordulat volt. Az ég, mint-ha csak az elhangzottakra válaszolt volna, megint elsötétült, és a távolból mennydörgés hallatszott.

– Értem – felelte egy pillanatnyi szünet után Magnus.

– Hogy látja ezt a kérdést, monsieur?

– Ahogy minden mást is – felelte Magnus ügyelve rá, hogy továbbra is higgadtnak mutatkozzék. – A szememmel.

Pedig mindennek érezte magát, csak higgadtnak nem. A parasztasszonyok betörték a versailles-i palotába, és kidobták a királyt meg a királynét, akiket aztán a Tuileriák palotájában, egy romos, öreg épületben tartottak fogva Párizs közepén. A forradalmárok pamfletekben részletezték a királyi család állítólagos bűneit. Úgy festett, elsősorban Marie Antoinette-re, a királynéra koncentráltak, akit rettenetes, gyakran szexuális jellegű gonosztettekkel vádoltak. (Kizárt dolog volt, hogy mindazt, amit a pamfletek szerzői igyekeztek rákenni, valóban el is követte. A bűnök ahhoz túlságosan förtelmesek és erkölcstelenek voltak, ráadásul fizikailag is komoly kihívást jelentettek volna. Még Magnus is a felsorolásban részletezett tettek kevesebb mint felével kísérletezett egyáltalán.)

Ezekben az időkben minden rossz és veszélyes volt, ami a királyi családdal állt kapcsolatban.